

TEN 2

DE GEHANGENE

Eerder verschenen in deze reeks

Ten. De Jaarling

Lorena Veldhuijzen
Ten 2. De Gehangene
© 2026 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio (Veerle Ferla)
Trefw.: dystopisch, maatschappij, opstand, authenticiteit
NUR 334, 285
ISBN 978 90 448 6284 3
D/2026/4124/200
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

Lorena Veldhuijzen

TEN

De Gehangene

*'A traveler am I and a navigator,
and every day I discover a new region within my soul.'*

Kahlil Gibran (*Sand and Foam*, 1926)

*'Ik ben een reiziger en een zeevaarder,
elke dag ontdek ik een nieuwe landstreek in mijn ziel.'*

Kahlil Gibran (*Zand en schuim*, 1926)

Ik heb geprobeerd zo waarheidsgetrouw mogelijk zijn belevenissen op te schrijven. Neem van mij aan dat dat niet altijd even gemakkelijk was. Het was zelfs zo dat hoe meer hij vertelde, hoe uitdagender het voor mij werd er de juiste woorden aan te geven, en het verhaal zo neer te schrijven dat je kon begrijpen wat hij had meegemaakt.

Zijn waarnemingen, gevoelens en gedachten waren vaak niet alledaags. Veel gebeurtenissen gingen verder dan mijn voorstellingsvermogen. Ik beleefde een andere werkelijkheid dan hij.

Hij kwam ook op plekken waar niemand anders van ons kwam, waar andere wetten golden, die misschien niet eens wetten genoemd mogen worden.

En toch, hoe langer ik naar hem luisterde, hoe beter ik hem begreep, en uiteindelijk misschien ook wel mezelf.

Het kan voor jou gek klinken, maar ik denk dat Ten iets heeft gedeeld dat meer is dan zomaar een avontuur. Hij heeft met dit boek zijn Atmen op tafel gelegd. En daarvoor ben ik hem eeuwig dankbaar.

I - PADÈN

Toen hij haar in de ogen keek, wist hij dat hij droomde. Hij was niet dood. Hij leefde. De zwarte hemel had zich over hem uitgestort en de doos gevuld met water. De zee was over hem heen geslagen, maar ze had hem niet verzwolgen. Ze had hem meegenomen en uitgespuugd, op een strand dat hij niet kende. Toch waren de ogen boven hem vertrouwd. Hij had haar gezien, toen hij buiten liep met Ori. En in zijn droom.

Dit moest ook een droom zijn, of misschien was hij in de Oneindigheid, dat kon ook. De plek die hij niet kende, waar elk nummer heenging als de code klaar was.

De hand van de vrouw wreef over zijn haar en bleef daarna rusten op zijn voorhoofd. Zachte, koele vingers.

Dit kon geen droom zijn. Dit was echt.

Ten staarde in haar ogen, twee blauwe meren die hem meenamen naar een plek ver weg. Weer dacht hij aan zijn moeder. Ze had dezelfde trekken als deze vrouw, dezelfde diepte in haar blik, maar dan zonder die merkwaardige felle azuurblauwe glans.

‘Daar ben je dan,’ sprak ze met een glimlach. ‘Wat hebben we lang naar jouw komst uitgekeken.’

Het was alsof de ogen hem schoon wilden spoelden, want het

azuurblauw trok door hem heen als twee rivieren die hun weg zochten naar de zee.

Verderop klonk gezang. De klanken brachten hem terug naar zijn eigen kamer, naar zijn ouderlijk huis. Toen hij nog klein was, zong zijn moeder hem ook zo toe. Hoge vreemde tonen, zacht in zijn oor, alsof niemand het mocht horen.

Ten wendde zich af van de blik boven hem en keek naar de twee voeten die dichterbij kwamen. Ze waren omklemd door gouden banden die er als een keurslijf omheen waren gebonden en werden omhooggetild op doorzichtige zolen. De tenen richtten zich naar beneden, alsof ze ernaar verlangden de grond te raken, terwijl de hielen hoog de lucht in staken. Het meisje dat hem naderde, schreed over de koperen aarde, al leek ze door haar vreemde schoeisel haast te zweven.

Ze was prachtig, als een ijl wezen dat toebehoorde aan de lucht. Ze leek op de vrouw die zich met haar blik bij Ten naar binnen drong, alleen had het blauw van haar ogen zo’n intense azuren toon dat hij, toen ze voor hem stond, wilde weggijken.

Misschien was het meisje, dat van zijn leeftijd moest zijn, een geest, iemand uit de Oneindigheid. Hij had het zijn moeder gevraagd, wat er gebeurde als je daarnaartoe moest. Zijn grootouders waren daar ook, in de Oneindigheid. Ieder nummer van Eindeloos kwam er ooit terecht. Bejaarde mensen bestonden niet in zijn land, behalve meester To van Numerologie, die stokoud was, en doof. Zijn lessen waren de rumoerigste binnen de campus geweest.

De campus, de meesters, Ori, Ocho, zelfs Ishumi ... niemand deed er meer toe. Hij was niet meer in Eindeloos. Dit meisje kon geen nummer zijn. Daarvoor sprankelden haar ogen te veel.

Als dit een ander land was, was zijn wens dus uitgekomen. Ontdekkingsreiziger had hij willen worden, een woord dat niet bestond en dat hij zelf had bedacht. Reizen wilde hij, de rest van de wereld ontdekken. Hoe vaak hij niet vol verlangen over het water had getuurd, maar toen was de Codering gekomen, en daarmee een toekomst zonder dromen.

Ten draaide zijn hoofd terug en keek vragend op.

‘Waar ben ...’

Zijn woorden stokten en zijn lichaam schokte. De vrouw greep hem vast. Ze rolde hem op zijn zij en het water golfde uit zijn mond terug de zee in.

‘Ja, goed zo, adem nu eens in, via je neus. Ja, nog een keer.’

Ze kroop langs hem en ging achter hem zitten. Zijn hoofd lag nu op haar schoot. Haar handen omarmden zijn gezicht, terwijl ze hem vreemde woorden toefluisterde.

Hij luisterde naar haar zachte stem en dacht aan Wyth, aan hoe hij Ten aan de oever van de rivier had aangemoedigd. Van hem had hij geleerd de energiepoort te openen. Een weg naar binnen, waar niemand hem kon raken. Hij sloot zijn ogen en een deken van rust viel over hem heen. Het vreemde meisje met de gouden beugels aan haar voeten zong hem met haar hoge tonen toe. De zee ruiste. Er was geen tijd meer, er was een eeuwigheid die zich niet liet vangen en die Ten meenam, naar nergens.

‘Is zijn Atmen er nog, mama?’ klonk de stem van het meisje.

‘Ja, Padèn, Ten heeft zijn Atmen nog,’ antwoordde de vrouw.

‘O *Atmen, Atamen, Atmen, Atamen*,’ hoorde hij het meisje zingen, tot hij oploste in een eindeloze leegte.

Misschien was het vijf minuten later, misschien vijf uur. Maar toen hij weer om zich heen keek, zag hij de vrouw en het meisje even verderop. Ze vlochten samen van goudgele stengels een mat.

Hij rolde zich op zijn zij, zette zich af met een hand en kwam overeind. Zijn voeten zagen wit en zijn broek was gescheurd. Er waren geen schelpen in het zand, wel plukken zeewier die het strand op klotsten. Achter het meisje en de vrouw stak een pad omhoog een heuvel op. De toppen van een paar hoge dennen wuifden in de wind.

‘Hij is wakker!’ riep het meisje en ze kwam naar hem toe. De gouden voetbeugels zakten weg in het zand.

Ten keek op. Haar ogen schenen zo fel dat hij een hand voor de zijne hield.

‘Waar ben ik?’ Zijn woorden klonken waterig, dun, alsof hij ze had laten weken in de zee.

‘Je bent bij ons. Bij de Nouraye,’ antwoordde ze met een glimlach.

Er lag een fonkeling in haar blik. Gouden speldenknoppen in azuurblauw. Haar ogen bezaten een intensiteit die hem deed tintelen.

Ten draaide zich weg van het meisje en keek naar de vrouw in de verte. Ze tilde de mat op. Aan de voorzijde zat een touw dat ze om haar middel sloeg. Ze liep naar hem toe, terwijl ze de gevlochten brancard als een ploegpaard met zich meetrok.

‘De Nouraye?’ vroeg hij terwijl hij zijn armen om zich heen sloeg. Het was een mooie warme dag. Toch had hij het koud, misschien omdat hij zich slap voelde? Wanneer had hij eigenlijk voor het laatst gegeten? Zijn maag vertelde hem dat het een tijd geleden moest zijn geweest.

Ten keek naar de zon boven aan de heuvel. Ze was over haar hoogste punt. Dat betekende dat het een uur of vier moest zijn.

Zijn moeder had hem het tijdschrift geleerd. Zij hoefde maar een blik omhoog te werpen om te weten hoe laat het was. Nooit zat ze er een minuut naast. Ze had gezegd dat er een dag zou komen dat het van pas kwam dat hij de zon kon lezen.

De mat veegde een baan aan over het zand, en stopte voor zijn voeten.

‘Wij zijn de Nouraye,’ zei de vrouw met een glimlach. Ze liet het touw los en stapte eroverheen. Liefdevol keek ze op naar het meisje naast haar. ‘En op een dag zal zij net als ik een Fatou worden.’

‘Fatou ...’ fluisterde Ten. Een golf van opwindning viel over hem heen. ‘Ik ken u.’

‘Inteh,’ zei de vrouw. Ze vouwde haar handpalmen tegen haar lippen en knikte. ‘Dit is Padèn, mijn dochter. En ja, wij hebben elkaar eerder ontmoet.’

‘Bij de zonnebloemen.’ Ten keek naar haar gewaad van dunne glanzende stof, dat net als toen glinsterde in de zon. ‘Maar u was ook in mijn droom. Een paar keer.’ Hij hoorde hoe zwak zijn stem nog klonk. Opnieuw begon hij te hoesten.

‘Je had soms wat sturing nodig,’ zei de vrouw.

In de verte klonk het schelle geroep van een paar meeuwen. Een waterig zonnetje scheen op zijn handen. Ze bezaten dezelfde rimpels als het natte zand om hem heen.

‘Je hebt lang in het water gelegen,’ antwoordde Inteh, die zijn gedachten leek te raden. ‘Twee dagen ben je onderweg geweest. De stroming was precies goed. Je bent op het juiste moment vertrokken. Je hebt geluisterd.’

‘Ja,’ zei Padèn met een grote glimlach op haar gezicht, ‘dat komt door jouw Atmen. Die is zo sterk.’

Ten keek op naar het meisje. Haar lange blonde haren vielen als een sluier langs haar gezicht. Ze had de trekken van haar moeder. En die van Ishumi, dacht hij plotseling, al waren haar ogen niet bruin maar blauw, en hadden haar haren een glanzende goudblonde kleur.

Het steile haar van Ishumi was donker en dof geweest, maar dat kwam door de metaar, het favoriete spelletje van juf Kettö. De schokken hadden wel haar ogen laten glanzen. Misschien leken ze daarom op die van het meisje dat hem zo aan het bestuderen was.

‘Waar zijn die beugels voor?’ vroeg Ten. Hij stak een hand uit naar haar voeten.

De tik van een rieten zweepje op zijn vingers kwam zo onverwacht dat hij meteen klaarwakker was.

‘Doe dat nooit meer!’ siste Inteh. Met samengeknepen ogen keek ze Ten aan. ‘Padèn is nog aan het groeien. Je mag haar energie niet verstoren.’

‘Het-het spijt me,’ stotterde Ten. ‘Ik wilde niet ...’

‘Ik weet dat je geen slechte bedoelingen hebt,’ sprak ze nu met geruststellende stem. ‘Maar ik moet duidelijk zijn. Padèn is een Nouraye, geen doodgewone Jaarling. Jij mag haar niet aanraken. Daarvoor is ze te jong.’

‘Het spijt me. Ik ben nog nooit in een ander land geweest.’

Inteh keek hem spottend aan. ‘Een ander land? Je bent niet in een ander land. Je bent in Eindeloo, Ten.’

Het antwoord duwde hem in het zand. Waarom was het hem niet gelukt? En waarom Esmeralda wel?

De schelp. Zijn hand gleed in zijn broekzak. Hij zat er nog. Ten voelde het plakband onder zijn vingers. Hij had hem expres verpakt zodat haar brief niet nat kon worden. Ishumi had hem verteld dat hij

niet iedereen kon vertrouwen, ook Six niet. Esmeralda's boodschap moest hij voor zichzelf houden.

Hij ving de nieuwsgierige blik van Padèn op. Opnieuw kneep hij zijn ogen samen.

Inteh lachte. 'Tja, die ogen. Ze zijn fel van kleur. Daarin lees je haar zuiverheid. Die trekt door je heen. Na een paar uurtjes ben je eraan gewend.'

'Je mag blij zijn dat je nog leeft,' zei Padèn. 'Als je niet naar je Atmen had geluisterd, was ze uit je weggevlogen. Dan was je nog op de campus geweest, hartstikke doofd. Dat is toch zo, mama?'

'Dood?' vroeg Ten.

'Doofd. Je weet toch wel wat doofd is? Als de poorten naar de Atmen zijn gesloten?'

'Padèn, genoeg!' sprak Inteh streng.

'Het spijt me, mama, ik wilde hem alleen maar helpen.'

'Helpen doen we door hem met rust te laten.' Ze pakte Ten onder de armen vast en trok hem op de mat. 'De eerste dagen laten we je aansterken,' zei ze terwijl ze een touw en een fijn mesje uit haar gewaad tevoorschijn haalde.

'En daarna?' fluisterde Ten.

Inteh zei niets. Het liefst had hij de vraag nog een keer gesteld, maar zijn vermoeidheid won het van zijn nieuwsgierigheid. In stilte keek hij toe hoe de vrouw zijn polsen met stof verbond. Ze sneed twee stukken touw af en vlocht die om het aangebrachte verband. Daarna knoopte ze de twee uiteinden vast aan de hoeken van de mat. Misschien had hij moeten tegenstribbelen, maar zijn lichaam was te moe.

Zonder verder wat te zeggen stapte Inteh achter het touw. Ze trok

de mat met Ten een stukje omhoog en begon te lopen.

Het ruwe riet van de mat schuurde tegen zijn rug en het touw trok tegen zijn polsen toen ze de heuvel op gingen. In de verte klonk gezang en gelach van een paar vrouwen. Daarna werd het stil in zijn hoofd en zwart om hem heen.

Deze kelder is ook donker, dacht Ten. En smerig.

Ishumi stond in een hoek. Een rat liep over haar voeten. Haar ogen glansden, net als die van Padèn. Hij strekte zijn handen naar haar uit, maar Ishumi wendde haar blik af.

'Wat heb je gedaan, Ten?' fluisterde ze. 'Wat heb je gedaan?'

Er stond een witte zon aan een kraakheldere hemel. Het licht viel in dikke stralen door het raam op een rieten vloer. Iemand had hem in een bed gelegd. Het was vast een uur of tien in de morgen. Hij wreef een paar keer in zijn ogen, wierp zijn slappe benen over de rand en keek naar buiten.

Het ochtendlicht toverde de huizen en boten goud, maar nu hij wat langer keek, zag hij dat ze waren gemaakt van hetzelfde riet als de mat waarmee Inteh hem het strand af had getrokken.

Hij keek naar de strak gevlochten vensterbank onder zijn hand en liet zijn blik over de muren glijden. De hele kamer was opgetrokken uit riet, behalve de houten deur die hem met zijn blauwe kleur aan de zee deed denken op een stralende dag.

Twee vrouwen met dezelfde gelaatstrekken als die van Inteh voeren voorbij. Hun lach echode over het water. De boot had een lange smalle vorm, de voorsteven stak in een parmantige krul omhoog. Het eiland, de huizen, de boten, zelfs de vier torens op de

hoeken van het uitgestrekte gouden landschap met zijn wuivende rietkragen, alles was gemaakt van hetzelfde gedroogde goudkleurige gras.

Het huis waar Ten zich in bevond, stond met een paar andere aan de oever van een meer. Op het meer zelf dreven nog meer huizen, op vlonders van riet.

Een paar meisjes van een jaar of tien liepen onder zijn raam voorbij. Ze droegen dezelfde voetbeugels als Padèn. Rieten manden hingen op hun rug, vol groente en fruit. Het pad liep naar een oever waar een klein vaartuig op hen leek te wachten.

Tri ar Ddeg had nooit met een woord gerept over een rieten vesting, dacht Ten terwijl hij hen nastarde. Meester Ddeg had het over de Wildwatervallen in het zuiden gehad, de Kliffen van Inkt in het noorden en de Eindeloze woestijn in het midden, maar niet over deze plek, die uit een droom leek te komen. Nu had hij het gevoel dat zijn meester van Eindelooskunde wel meer achterhield. Maar waarom had hij gezwegen over deze plek? En hij niet alleen. Niemand had ooit iets gezegd over huizen van riet die op het water dreven, over jonge bewoners met azuurblauwe ogen die de grond niet raakten. Geen meester, geen mentor, zelfs niet de Anderen. Hoe kon deze plek bij Eindeloos horen? Er heerste een lichtheid die vreemd opwindend en tegelijkertijd vertrouwd aanvoelde.

Het meer met de rieten huizen was groot. In het midden lag een klein eiland met hoge dennen. Een grote zwarte rots glom op tussen de dunne boomstammen. Basalt. De steen van Eindeloos.

Ten wendde zijn blik af en legde zich weer neer op zijn bed. Buiten klonk opnieuw gezang en gelach.

Hij staarde naar het rieten plafond. Het had geen sterren zoals

op Campus 008. Alles leek hier zo vredig en zo mooi en toch ook vertrouwd. Een diepe rust sloeg als een golf over hem heen. Toen hij opnieuw zijn ogen sloot, leek het alsof de zee hem weer meenam naar zijn laatste herinnering.

Met de fakkel in de hand was hij van de school vertrokken. Aan de stok had hij de zakdoek van Ishumi geknoopt, als teken van vrede.

Maar toen de zwarte lucht bijna op hem neerviel en de golf over hem heen sloeg, verdrong alle hoop. De wind loeide en de regen sneed. De doos die hij zo zorgvuldig met plastic had ingetapet en die hem de zee op had gedreven, was niets meer dan een kartonnen vod dat onder hem vandaan wegzonk. Er was niets om aan vast te houden. Daar, op zee, waar het zwart van de lucht en het water elkaar bijna raakten, lag zijn einde.

Ten stak zijn armen boven de donkere spiegel en schreeuwde. Alles kwam erin samen, in één schreeuw. Alles wat hij zo diep had weggestopt. Alles wat er al die tijd niet had mogen zijn. Niet van de Codering, en misschien ook niet van hemzelf.

‘Ishumi!’

Het was alsof de zee wachtte tot haar naam had geklonken, want daarna sloeg ze pas echt toe. De grootste golf trok zich op, steigerde en hing een seconde in een inktzwarte krul boven hem in de lucht. Toen liet ze zich vallen.

Het water nam hem mee, naar een diepte die hij niet kende. Maar het was goed zo. Ineens was het goed. Zijn longen vulden zich met de zoute zee. Hij liet zich meevoeren terwijl Ishumi in zijn gedachten naar hem lachte. De witte zakdoek die ze hem vlak voor zijn vertrek had toegestoken, draaide in het donkere water om hem heen, alsof ze hem wilde beschermen op zijn weg naar het einde. Maar toen

waren de handen gekomen die hem meenamen naar boven.

Ten draaide zijn hoofd naar de rieten tafel naast het bed. Ishumi's zakdoek, die eens dapper had gewapperd in de wind, lag netjes opgevouwen. Het zout had het wit uit de stof gebeten. Een stukje stof zonder hoop.

'Je bent wakker! Mama, Ten is wakker!'

Padèn stond in de deuropening van de kleine hut. Haar moeder Inteh stak haar hoofd om de deurpost.

'Dat werd tijd,' zei ze met een glimlach.

Ten maakte zich los van zijn stroom aan gedachten en kwam overeind.

'Je hoeft niet zo ernstig te kijken, Ten. Vrolijkheid is hier niet verboden,' sprak Inteh kalm.

Ze zette een schaal op zijn bed. Hij was gevuld met appels, peren en noten.

'Ik kan me voorstellen dat deze plek iets met je doet?' Haar ogen drongen zich weer bij hem naar binnen, dit keer niet als twee rivieren, maar als twee sluwe slangen die een nieuw veld aan het verkennen waren. 'Alsof de laatste dagen weer over je heen spoelen, jaja, zo is het,' hoorde hij haar nog prevelen.

Ten sloeg zijn ogen neer, schoof zijn rug tegen het rieten hoofdbord van het bed en trok zijn benen op.

Het was alsof de vrouw naar de film keek die zich zojuist voor zijn ogen had afgespeeld. Alsof ze hem hoorde schreeuwen in het brullen van de storm.

Buiten klonken stemmen. Inteh wierp een blik uit het raam en sprong op. Ze kamde met haar hand haar haren en streek haar gewaad glad.

'Eet wat,' zei ze tegen Ten. Haar stem klonk gejaagd. 'Ik ben zo terug.' Met haastige passen verliet ze de kamer.

Ten stond op en keek naar buiten.

Een boot schoof de oever op. Drie vrouwen stapten via een loopbrug aan land. Ze leken op Inteh, al waren ze een stuk ouder. Hun grijze haren vielen tot hun middel. De gewaden van Inteh en Padèn waren wit, maar deze hadden de gouden kleur van het riet.

De grootste van de drie keek op. Ten deinsde achteruit. Ook al bedroeg de afstand tussen hem en de vrouw toch zeker twintig meter, haar ogen vlochten zich bij hem naar binnen. Ze konden verder kijken dan die van Inteh en waren intenser dan die van Padèn. Maar niet van kleur, die leek eruit gezogen. De witte pupillen bezaten een kracht die zich aan hem opdrong, dacht Ten, terwijl hij terugstaarde. Heel even leek het alsof haar wezen hem aanraakte. '*Een gulzigheid die gestild wil worden*,' sprak een stem. Ten rukte zich los van haar blik en liet zich zakken op het bed.

Hij wreef zijn armen warm. Opnieuw had hij het koud, zonder te weten waarom.

'De Oversten.'

Padèn stond aan het voeteneind. Inteh had gelijk gehad over haar dochter. Al was haar blik nog even fel, hij kon haar nu wel aankijken.

'Ze zijn de oudsten onder de Fatou, en de meest wijze. Wij noemen ze de Oversten en ze wonen op het eiland,' ging ze verder. 'Je mag er alleen komen als je gevraagd wordt, of als er een ceremonie is.'

'Wat voor een ceremonie?' vroeg Ten huiverig. Hij dacht aan zijn vriend Ocho die over het vuur danste, de brandende viool van Ori, de vogel van Ishumi die was opgevlogen. De openingsceremonie op Campus 008 was hij zeker niet vergeten, en zijn vrienden ook niet.

‘We hebben verschillende ceremonies,’ hoorde hij Padèn vertellen. Hij zag hoe ze voor een kleine spiegel haar haren in een lage staart bond. ‘Een van de belangrijkste is het halen van de Atmen. Als de Atmen niet kan stromen ...’

‘... kan het leven niet stromen,’ maakte Ten af.

Padèn draaide zich als een wervelwind naar hem toe en glimlachte.

‘Het is je verteld, hè?’

Ten knikte. Wyth had het meerdere keren met hem over de Atmen gehad, net als Inteh. Die had hem verteld dat de Atmen zijn kompas was, dat ze hem de weg zou wijzen, waar hij ook naartoe zou gaan. ‘De wind zal waaien, de golven zullen je meenemen, maar de Atmen weet. De Atmen weet, de Atmen wijst jou de weg, waar je ook gaat,’ had Inteh in zijn droom gefluisterd. Het was alsof ze had geweten dat hij hier bij haar terecht zou komen, dacht Ten, en opnieuw trok er een koude windvlaag over zijn armen.

‘Jouw waarheidsmeter doet het ook,’ zei Padèn. Ze keek naar de bultjes op Tens armen. ‘De waarheid voel je altijd. Het is de fluistering van jouw Atmen die over je heen strijkt.’

‘Maar wat betekent dat, *het halen van de Atmen*?’ vroeg Ten en hij wreef zichzelf weer warm.

‘Als het nieuwe leven klaar is om geboren te worden, dan halen we de ...’ Padèns stem stierf weg.

Op de gang klonken stemmen.

‘Ze komen voor jou,’ fluisterde ze zacht.

II

DE SCHOONSPOELING

‘Kennen ze mij?’ vroeg Ten. Hij zag hoe Padèn van hem vandaan schreed en zich bij de blauwe deur opstelde, terwijl ze wat aan haar mouw wriemelde.

‘Natuurlijk kennen ze jou. Iedereen weet dat je hier bent. Alle Nouraye. Het stond geschreven in de I’magen.’

‘De I’magen?’ Ten veerde overeind, maar Padèn drukte zich tegen de rieten muur. Toen maakte ze een diepe buiging.

De vrouw die zojuist vanaf de kade haar ogen door die van Ten had gevlochten, stapte binnen. Ze was nog groter dan hij had gedacht. Haar grijze haren hadden een kille, blauwe gloed. Een witte laag lag als een dichte mist over haar pupil en vertroebelde haar uitdrukking.

‘Ten. Ik had niet verwacht jou ooit hier terug te zien. Al is dat niet helemaal waar.’

De twee andere vrouwen in het goud die haar waren gevolgd, lachten.

‘Is alles naar wens?’

Ten knikte.

‘Je hebt het fijn hier?’ De twee andere Oversten kwamen naast